

Eduard Petiška

BÁJE A POVĚSTI STARÉHO EGYPTA A MEZOPOTÁMIE

Albatros

Báje a pověsti starého Egypta a Mezopotámie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Eduard Petiška

Báje a pověsti starého Egypta a Mezopotámie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Eduard Petiška

**BÁJE
A POVĚSTI
STARÉHO EGYPTA
A MEZOPOTÁMIE**

© Eduard Petiška, 1967

Illustrations © Eduard Petiška ml., Midjourney, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07669-0

ISBN e-knihy 978-80-00-07671-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07672-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07673-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Eduard Petiška

BÁJE A POVĚSTI STARÉHO EGYPTA A MEZOPOTÁMIE

Albatros

Eduard Petiška (14. května 1924 – 6. června 1987) básník, romanopisec, novelista, povídkář, dramatik, esejista, překladatel, literární vědec, autor knih pro děti i dospělé,

Jeho díla vyšla v desítkách jazyků, byla vyznamenána řadou významných cen, jeho jménem byl nazván asteroid.

Ilustrace k tomuto vydání vytvořil vnuk Eduarda Petišky (Eduard Petiška ml.) za pomoci umělé inteligence (program Midjourney).

Památce

Bedřicha Hrozného

Františka Lexy

A tak, jako přírodovědci prohlašují duhu za obraz slunce, který získává na pozadí mraku barvy, tak bývá pověst obrazem nějaké pravdy, která svůj smysl zrcadlí v něčem jiném.

Plútarchos

KDO CHCE USLYŠET

Kdo chce uslyšet prastaré příběhy dávných věků, ať otevře tuto knihu a začne číst. Sestoupíme spolu o tři až pět tisíciletí do minulosti a vkročíme do krajin zahříváných od nepaměti prudkými slunečními paprsky. Jsou to krajiny, kde voda byla velikým darem a slunce měvalo podobu mocného boha.

Kdysi v těch dávných dobách se rozkládala v severovýchodní Africe, při veliké řece Nilu, bohatá říše...

EGYPT

Vrátíme se spolu na břehy starověkého Nilu. Rozhrňme tiše nilské rákosí a rozhlédněme se. Po lesklé hladině řeky plují rybářské čluny z pevně svázaných stonků papyru, štíhlé osobní lodi úředníků egyptského krále, široké nákladní lodi s nákladem velkých žulových kvádrů pro stavbu pyramidy i zelinářská loďka s hromadou čerstvé zeleniny. Teď se objevila loď s plachtou, na přídi stojí lodivod a měří olovnicí hloubku vody, neboť řeka má mnoho mělčin a písčín, které je třeba obeplout. Po lodní stříšce pobíhá několik opic. Obchodník, kterému loď patří, koupil opice na jihu a jsou na prodej jako kožešiny, slonovina a ostatní zboží uložené na lodi. Ze zákrutu se vynořila nádherná loď, vytesaná z velkých libanonských cedrů, pobíhá na bocích třpytným zlatem a ozdobená od příde k zádi zlatými beraními hlavami. Je to loď zasvěcená některému z mnoha starých egyptských bohů a patří kněžím jeho chrámu. Nad hladinou Nilu se nese zpěv rybářů, zatahujících sítě. Mají radost z dobrého lovu. Po břehu kráčí obezřele skupina lovců s chrty. Obcházejí místa, kde se vyhrívají krokodýlové, i místa, kde by mohli narazit na brocha. Dnešní lov nemá být nebezpečný. Dnes chtějí lovci bojovat proti krokodýlům čarovnými říkadly, a ne zbraněmi. Vydali se lovit volavky.

Lovci přešli a je slyšet pouze jednotvárné vrzání vahadel na nedalekém poli. Otroci čerpají nilskou vodu na pole svého pána. Nil se sice každý rok rozvodňuje a přináší s sebou úrodnou černou hlínu, ale slunce vysouší vláhu z poli.

V horkém vzduchu se chvěje v dálce obraz pyramid, obrovských náhrobků, které si dávají egyptští králové stavět už za svého života. Pyramida chrání královo tělo, mumii, i poklady, které s sebou vzal do hrobu.

Nad Nilem, otcem bohů a lidí, dárcem úrody, pochoduje po cestě oddíl vojska s kopími a štíty. Míjí oslí spřežení, na němž jsou připevněna nosítka nějakého boháče. Boháč sedí v nosítkách a za ním jdou sluhové a ovívají ho vějířem. Vojáci a oslí spřežení se zastavují. Proti nim postupuje veliké množství lidí. Dopravují k Nilu ohromnou, skoro sedmimetrovou alabastrovou sochu. Socha je připoutána k saním, aby z nich nesklouzla. Od čela saní vedou čtyři lana a každé lano táhnou čtyřicet tři muži. Na kolenou sedící sochy stojí muž. Tleskáním do dlaní udává těm, kteří táhnou, kdy mají zabrat. Seběhla se i spousta zvědavců. K břehu přirazila loď a čeká na svůj náklad. Odveze sochu ke staveništi nového velikého chrámu.

Stěny chrámu už stojí. Pokrývají je spousty obrázků, obrázkové písmo – hieroglyfy.

Až se po mnoha staletích zastaví před těmi stěnami žasnoucí poutník, bude už část nápisů zničena nebo porušena sluncem a větrem. A tomu, co nezničil čas, poutník neporozumí, neboť nebude člověka, který by dovedl staroegyptské písmo číst.

Teprve v minulém století odhalili lidé znovu zapomenuté tajemství starých egyptských znaků. Z tmy zapomenutí vystoupil i staroegyptský písář. Psával rákosovým perem na svitky nebo listy papyru.

Papyrové svitky vyráběli Egypťané z močálovité rostliny nazývané papyrus. Vnitřek stvolů se rozřezával na pruhy, pruhy se na sebe přikládaly křížem, slepovaly a lisovaly.

Vrátíme se po stupních staletí zpátky do dob před několika tisíci lety, kdy staří Egypťané uctívali boha slunce, ale také do doby počátků velkolepého stavitelského umění, řemesel a do doby počátků lékařské vědy a astronomie, k pramenům lidské vzdělanosti.

Staré egyptské příběhy této knihy jsou zpracované podle překladů ze starých papyrů, podle zlomků i úryvků různých písemných památek i podle zpráv a pověstí starověkých řeckých spisovatelů.

Země, jejíž prastaré příběhy budeme číst po egyptských bájích a pověstech, leží v Asii při Perském zálivu a jmenuje se starověkým jménem...

MEZOPOTÁMIE

Mezopotámií ji nazvali kdysi Řekové. Její jméno znamená krajinu mezi řekami. Starověké mezopotamské říše vznikaly a zanikaly kolem dvou velkých řek Eufratu a Tigridu.

Rozhrňme rákosí řeky Eufratu a s ním i pět tisíciletí, která nás dělí od mezopotamského starověku.

Na hladině řeky se pohupují plavidla upletená z vrbového proutí a potažená koží nebo vory nadlehčované měchy ze skopové kůže. Někde při břehu se váhavě otáčí na vlnách zvláštní košík z rákosí. Uvnitř je potřený asfaltem, aby do něho nevnikala voda. V košíku leží nemluvně. Jeho matka je tajně svěřila řece, aby plulo vstříc neznámému osudu. Z břehu pozoruje podivný košík s dítětem nosič vody Akki. Naklání se nad hladinu s dlouhou tyčí a pokouší se košík přitáhnout ke břehu. Konečně zachytil zvláštní plavidlo s dítětem, vleče je k sobě a zvedá dítě do náruče. Tím činem zasáhl podle pověsti chudý nosič vody do dějin své země. Chlapec, kterého kdysi přinesla řeka, se vyučil u Akkiho zahradníkem a dospěl v urostlého muže. Sama bohyně Istar si ho zamilovala a pomohla mu ke královskému trůnu a k velikým vítězstvím nad nepřáteli.

Dnes už víme, že král, o němž pověst vypráví, opravdu žil. Jmenoval se Sargon a založil velkou říši. Dnes už také dovedeme číst staré mezopotamské písmo, které upadlo v zapomenutí podobně jako písmo egyptské.

Když se obrátíme zády k řece, spatříme háje štíhlých datlových palm. Datlová palma byla ve starověku stejně jako dnes pro tento kraj velikým dobrodiním. Ze štávy datlí dovedli už ve starověku připravit med i ocet, datlová jádra zužitkovali jako krmivo i topivo a nazar nepřišly ani listy a lýko. A palmové dřevo, třebaže nemá vynikající vlastnosti, bylo vždy hledané v zemi, kde byl nedostatek dřeva i kamene.

Projdeme palmovým hájem a z dálky už vidíme město, jeho obrovské hradby a opevnění. Do starověkého města můžeme vejít bránou z cedrového dřeva pobitého mědí. V ulicích proudí čilý život, rozléhá se volání obchodníků a klepání, cinkání a sykové zvuky broušeného ostří nám oznamují, že se blížíme k dílnám řemeslníků. A když zvedneme hlavu, spatříme zvláštní stavbu. Vysoko nad budovy města se tyčí stupňovitá věž chrámu, zikkurat, a ohromuje věřící svou mohutností. Nejslavnější a největší byl zikkurat města Babylónu, babylónská věž. Podle staré báje ji postavili bohové nejvyššímu babylónskému bohu Mardukovi, aby v jejím vrcholku bydlil. Ve skutečnosti ji stavěli otroci, kteří se ve starověku

zúčastňovali všech velikých staveb. Kolem takového zikkuratu stály domy, které se o velkých svátcích naplnily poutníky. Poutníci tu přespávali a chystali se na slavné procesí.

Sláva těch měst pominula, zapomnělo se na ně, a co se zvědavý čtenář o nich dočetl v bibli nebo u starověkých spisovatelů, připomínalo pohádky. Teprve v minulém století se začali evropští archeologové zajímat o zvláštní návrší, která nacházeli na území starých mezopotamských říší. Pustili se s houfem domorodých dělníků do výkopů a ukázalo se, že kopce jsou umělé. To na rozvaliny starověkých staveb ulehl za dlouhé věky prach a písek.

Novodobí badatelé zprvu jásali nad objevy soch, reliéfů, zbraní a šperků a nijak zvlášť nedbali o spoustu hliněných tabulek s podivnými znaky. Znaky na tabulkách připomínaly ptačí stopu a zdály se naprosto nesrozumitelné. První nálezci těchto tabulek nevěděli, že drží v ruce staré záznamy zapsané klínovým písmem.

Klínové písmo dali národům obývajícím mezopotamskou oblast Sumerové, národ, který obýval jižní část Mezopotámie. A hlínu?

V Mezopotámii byl nedostatek kamene a dřeva, ale hlíny bylo vždycky dost. Hlínu přinášely i řeky Eufrat a Tigris při pravidelných zúrodnujících záplavách. Z hlíny se vyráběly cihly, sušily se na slunci, později i vypalovaly, z hlíny se vyráběly nádoby, sudy, lampičky a mnoho jiných potřebných předmětů.

Na hlínu se i psalo.

Sumerský nebo babylónský písař držel v dlani hliněnou tabulku, nejobvyklejší byly malé tabulky do dlaně, a psal na ni písátkem z příříznutého rákosu. V nejstarších dobách se písmo podobalo obrázkům, ale stále se zjednodušovalo, až se z obrázkového písma vyvinulo písmo klínové. Našly se celé knihovny takových hliněných tabulek různých velikostí. V hliněných knihovnách se dochovala aspoň část odborné i krásné literatury, dokonce slovníky a mluvnice. Ve staré Mezopotámii najdeme počátky důležitých vědních oborů, matematiky, geometrie, lékařství i chemie a astronomie. I rozdělení dne na dvanáct dvouhodin, tj. na čtyřiašest hodin, a dělení roku na dvanáct měsíců patří k odkazům mezopotamské kultury.

Rozluštění klínového písma bylo dílem mnoha vědců a složitého postupu. Krajiny, které byly doposud známy především z biblického Starého zákona, dostávaly jinou tvář.

Mezopotamské příběhy této knihy jsou zpracovány podle překladů klínopisných záznamů, často porušených a zlomkovitých. Je jich méně než egyptských, neboť v této oblasti je vědecky zvládnuta pouze část pramenů, které by byly vhodné pro tuto knihu.

Báje mezopotamského starověku, které budete v této knize číst, jsou prastarého, většinou sumerského původu. Jména, s nimiž se v četbě setkáte, jsou akkadská. Akkadské prameny jsou pozdější, a proto úplnější. Báje putovaly od Sumerů k Akkadům, Babylóňanům a Asyřanům, měnily se a byly doplňovány. (...)

Kniha, která leží před vámi, si nekladla za úkol vědecké cíle. Ráda by vám ukázala důležitou část pokladu starého písémnictví. A chtěla by vám povědět, že člověk a lidské myšlení mají na zemi prastaré domovské právo a s nimi i lidská odvaha, statečnost, houževnatost a touha po pravdě a spravedlnosti. I touha po kráse.

1962

Eduard Petiška

PRVNÍ PŘÍBĚH

vypráví, jak si Egypťané před dávnými lety představovali zrození země a lidí a jak slunce poprvé vyšlo na svou pout'

Tma panovala od věků do věků a ve tmě se převalovaly vlny pravodstva bez cíle a bez účelu. Nebylo země, nebylo lidí a bohů, širokými prostorami světa se valily ve zmatku temné a smutné vlny pravěkého oceánu. Od věků do věků žil jenom bůh pravodstva Nóvev.

Po čase, jehož začátku nedohlédneš, vynořil se z pravodstva zářící bůh Ré. Podobal se brouku skarabeovi, který dává život sám sobě. Dovedl se proměňovat i v odvážného ptáka sokola nebo v boha s lidskou postavou a hrdou sokolí hlavou.

Jasná záře se rozlila kolem mladého boha, tma ustoupila před jeho mocným světlem a poprvé se ukázaly obrysy zmítaných vln. Nad pravodstvem se vznášel bůh Ré, sám, jasný a silný. Nebylo však nikoho, komu by vládl. Tu stvořil ze sliny svých úst boha vzduchu Šova a bohyni vlhkosti Tefnet. Narodily se jim děti – bůh země Geb a bohyně nebe Nút.

Tak byl ohraničen svět nebem a zemí a mezi nebe a zemi vstoupil vzduch a oddělil je. Bohové žili ve světě bez lidí a rozmnožili se. Bůh Ré jim panoval.

Jako každý vladař měl i Ré své nepřátele. Bránil se jim a vysílal své oko, aby s nimi bojovalo. Jednou vyslal opět své oko do boje, ale boj byl krutý a dlouhý. Oko se dlouho nevracelo. Teprve když porazilo všechny nepřátele, vrátilo se zpátky k bohu. V Réově hlavě vyrostlo zatím nové oko a pod božským čelem nebylo už místa. Oko, které se vrátilo z dlouhého boje, se zarmoutilo a dalo se do pláče.

Průzračná slza za slzou kanula k zemi. Sotva se slza Réova oka dotkla země, proměnila se v člověka. Všude povstávali ze slz lidé a pustá země oživila lidskými kroky a lidským hlasem.

Bohu Ré se zželelo plačícího oka. Proměnil je v královského hada brejlovce a pozvedl je v této podobě na své čelo. Odtud vládne s bohem Ré zemi i nebi. Odtud také chrání svého pána proti nepřítelům.

Člověk, který vznikl z Réovy slzy, nese v sobě její třpyt. Réova slza se skrývá a jiskří v lidské touze, plane ve smělych lidských činech a hoří v lidské lásce.

Lidé se na zemi rodili, žili a umírali. Tehdy sestoupil do západní říše, do říše zesnulých, bůh Anúpev. Začal vážit na spravedlivých vahách skutky, kterých se mrtví dopustili zaživa. Anúpev měl tělo jako člověk, jen místo lidské tváře měl hlavu šakala. Co unikne šakalovi, když se dá do běhu a slídí a pátrá, a kdo unikne šakalovi, který je na stráži a hlídá?

Ré kraloval moudře bohům i lidem a bozi i lidé ho poslouchali. Réova vůle byla i jejich vůlí. Čas hnál před sebou dny i roky jako stáda mizející za obzorem a jeho přísnému zákonu se nemohl vyhnout ani bůh. Stáří zajalo boha Ré a změnilo jeho vzhled. Kostí se mu proměnily v stříbro, svaly ve žluté zlato a vlasy se potáhly bledou modří lapislazulového kamene.

„Podívejte, jakého máme staříckého vládce,“ říkali lidé a posmívali se mu. „Co s ním? Kdo ví, jak dlouho se ještě udrží na nohou, a chtěl by nám rozkazovat.“ Posmívali se mu a přestali boha Ré poslouchat.

Ré slyšel, co si lidé povídají, a zesmutněl. Prikázal svolat bohy a bohyně. Sešli se tajně, aby se lidé o tom nedověděli. Přišel bůh vzduchu, bůh země i bohyně nebe, přišel celý zástup bohů a bohůň i vznešený bůh pravodstva Nóvev se přiblížil pomalým krokem. Bohové a bohyně se dotkli svými čely země před trůnem boha Ré a Ré se obrátil k praotci Nóvevovi:

„Nejstarší bože,“ řekl Ré, „bohové a bohyně, pohledte na lidi. Vznikli z mého oka a posmívají se mi. Tupí mě a vyhlašují mi nepřátelství. Poradte, co proti nim podnikneme. Nechci je potrestat dříve, dokud nevyslechnu vaše rady.“

Bůh pravodstva Nóvev odpověděl: „Můj synu Ré, sed' klidně na svém trůně. Jsi větší a mocnější než já, stačí, když pohlédneš na zem, když vyjde tvé oko proti těm, kteří tě tupí.“

Ré pohlédl na zem a lidí se zmocnilo zděšení. Překotně opouštěli vesnice a města, chatrče i paláce a rozptýlili se na všechny strany. Běželi do pouští i do hor, aby se skryli před hněvem Réova oka.

Nyní promluvili i ostatní shromáždění bohové a radili Réovi:

„Mocný vladaři bohů, jen vyšli svoje oko, ať ztrestá tvoje nepřátele, ať nad nimi zvítězí jako už tolikrát.“

Oko vzalo na sebe podobu bohyně Hathór, bohyně s kravskou hlavou. Hathór sestoupila k lidem a hrůza se valila před ní a hrůza plnila její krvavé stopy. Řítla se vpřed se skloněnou hlavou. Zakřivené rohy na její hlavě svítily jako dva ostré blesky

v černém mraku. Lačně se vrhala na lidi, kdekoliv je na poušti našla, vytahovala je i ze skalních úkrytů, pobíjela je a chtivě pila jejich krev. Země zvlhla prolitou lidskou krví i slunce zrudlo, jako by na něm ulpěla krev. Večer se bohyně vrátila mezi bohy.

„Posaď se k nám,“ přivítal ji Ré, „hoduj a pij s námi. Splnila jsi svůj úkol. Teď se mě budou lidé opět bát a budu jim vládnout jako král. Posaď se k nám a hoduj a pij s námi.“

Bohové a bohyně zasedli k noční hostině, ke stolu ozdobenému květinami, a hodovali. Ale bohyni Hathór se zalíbilo pobíjet lidi a pít jejich krev. Proto se zvedla od bohaté hostiny bohů, odešla na poušť a znovu rozsévala kolem sebe zkázu.

Sotva Ré zpozoroval, že Hathór pokračuje ve svém hrozném díle, zvolal:

„Pošlete mi hbité posly, kteří dovedou běžet jako stín těla!“

Ihned se objevili nejhbitější běžci před vládcem bohů a lidí.

„Běžte do Joppy,“ řekl jim Ré, „a přineste mi odtamtud co nejvíce plodů mandragory.“

Běžci přinesli plody mandragory a Ré dal plody rozmačkat. Otrokyně zatím rozemlely ječmen, služebníci navařili z ječmene sedm tisíc džbánů piva. Pak dal Ré smísit rozmačkané plody s pivem. Nápoj se zbarvil rudě. Zdálo se, že džbány jsou naplněny krví.

Neúnavná bohyně se hnala stále dál na sever a rozsévala cestou zkázu.

Zrána vyšel král bohů a lidí se svou družinou, aby ochutnal nápoj. Pochválil jej a řekl:

„Tím zachráním lidstvo.“

Za tmavé noci na rozkaz boha Ré rozlili služebníci rudý nápoj ze sedmi tisíc džbánů po zemi tam, kde příštího dne chtěla bohyně Hathór vraždit. Rudá záplava nápoje zaplavila pole na čtyři pídě vysoko.

Když se bohyně Hathór příštího dne rozhlížela, aby roznášela záhubu i do krajín, které dosud nenavštívila, spatřila pole zatopená rudou záplavou. Domnívala se, že vidí záplavu krve, a s radostí se sklonila a napila se. Červený nápoj jí zachutnal. Pila a pivo v nápoji ji opojilo. Omámena se vracela do paláce bohů a nepoznávala lidi, které cestou potkávala. Tak minula zkáza lidstvo.

Bůh Ré stárnul dál a chuti žít s lidmi mu stále ubývalo. I zavolal bůh pravodstva Nóvev bohyni nebe Nút. Vybídl ji, aby vyzdvihla boha Ré na svá záda.

Nút se proměnila v obrovitou krávu, poklekla a vzala na svůj hřbet boha Ré. Jak se zvedla nad zem, byla tak ohromná, že se její tělo stalo oblohou. Nút shlédla dolů pod

Po čase, jehož začátku nedohlédneš, vynořil se z pravodstva zářící bůh Ré.

sebe a zachvěla se závratí z té hloubky. Ré ucítil, jak se Nút chvěje, a požádal boha vzduchu, aby se postavil pod bohyni Nút a podepřel ji hlavou a pažemi. Od té chvíle se obloha přestala chvět a od těch dob nese slunečního boha Ré.

Ráno vychází bůh Ré z východní nebeské brány, u níž stojí dvě tyrkysové sykomyry, a nasedá do slunečního člunu. Čtyři psohlavé opice z rodu paviánů, které na zemi mají ve zvyku vítat východ slunce křikem, sedí na přídi. Uprostřed lodi ověncené

lotosovými květy stojí besídka se skvostným trůnem. Ré usedne na trůn obklopen družinou nejmilejších bohů. Nebeští veslaři se opřou do zlatých vesel a loďka zvolna vypluje na modrý nebeský oceán. Oslnivá záře tryská ze slunečního kotouče nad Réovým čelem. Sluneční kotouč ovívá posvátný had, připravený bránit svého pána a svést boj s drakem Apopem, který číhá, aby zastřel božské sluneční světlo.

Nádherný sluneční člun pluje oblohou až k vrcholu své pouti a sjíždí pomalu po západní obloze k bránám západní říše mrtvých. Sluneční kotouč nad Réovou hlavou rudne a zapadá s člunem za obzor. Brána podzemní říše se otevře, člun slunečního boha zakotví u břehu a Ré přeseďne do nočního člunu. V něm pluje temnými vodami podsvětí, a kudy pluje, tam na chvíli vnáší mezi duchy zemřelých světlo a radost. Ochotně se sbíhají k lanu a táhnou člun tichou bezvětrnou končinou k východu.

Ré se plaví západní říší a na zemi je tma. To je chvíle, kdy na noční tmavomodré nebe vyjíždí v měsíčním člunu bůh Thovt, učený bůh s lidským tělem a hlavou ptáka ibisa. Rozměřuje čas a dělí a řídí jej proměnami měsíčního kotouče.

Na zemi je tma. Všichni lvi vycházejí z doupat a všichni plazi koušou. Kdo se osýchá vyprazdňovat džbány vína před slunnou tvář boha Ré, za noci po nich sáhne bez obav a pije, až se ke své hanbě opojí. Kdo zamýšlí zlý čin, proměňuje za tmy myšlenku ve skutek. Ruka s dýkou se potmě blíží k oběti nepozorovaně. Všichni zloději i spiklenci vyhledávají tmu, i divocí psi pouště si dodají potmě odvahy a stahují se k čerstvým hrobům a hrabou.

Lidé leží zahalení nocí, sny se dotýkají jejich očí, ale ústa mlčí jako mrtvá a svět jako by zemřel.

Jakmile však Ré vyjde znovu z východní nebeské brány a nastoupí do slunečního člunu, ohlašuje svítání nový den. Lidé procitají a vstávají, to slunce je zdvihlo. Stromy a tráva ukazují ve slunečních paprscích opět svou svěží zelenou barvu, dobytčata se rozběhnou po pastvinách, ptáci vylétají z hnízd a jejich křídla chválí slunce. Lodi plují po Nilu po proudu a proti proudu a všechny cesty se otvírají. Ré probouzí i vodní hlubiny, ryby vyskakují vzhůru nad hladinu, blíž k slunci, vylákány jasným světlem. Všechno na světě, lidé, zvířata, rostliny, všechno, i západní říše zesnulých, touží po slunci.

A sluneční bůh Ré nastupuje každého dne svou plavbu modrým oceánem oblohy, aby daroval světlo, život, naději a radost.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Báje a pověsti starého Egypta a Mezopotámie. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.